

เศรษฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีที่ 20 ฉบับที่ 10 ตุลาคม 2549

ISSN 0857-5924

เจ้าของ	โครงการเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กทม. 10200 โทร. 0-2613-2422
บรรณาธิการ	ภาคราช ปรีดาศักดิ์
ผู้จัดการ	วรรณ เวชพราหมณ์
พิมพ์ที่	หจก.สามลดา โทร. 0-2895-1500
สมาชิก	บริจาค ปีละ 60 บาท (12 ฉบับ) สั่งจ่าย “โครงการเศรษฐศาสตร์” คณะเศรษฐศาสตร์ ปณ. หน้าพระลาน 10202
แจกฟรี	เฉพาะห้องสมุดโรงเรียน นักยมคึกขาตอนปลายทั่วประเทศ

ภายในเล่ม

บทความ

อดัม ส密 : บิดาแห่งทุนนิยมเสรี
ที่อยู่เบื้องหลังกว่าที่คุณคิด

ปักกฤษฎกาสเตอร์ที่ควรรู้จัก

โรเบิร์ต โอลเวน (Robert Owen)

ศัพท์กังหันกาล

- co-operative
- worker
- working condition

แบบหันผึ้งกังหันกาล

เล่าเรื่องเศรษฐศาสตร์ภาพรวม Keynesian Economy
เศรษฐศาสตร์แบบเกนส์

บรรณาธิการแกลง

ความเสียหายจากอุทกภัยที่เกิดขึ้นในวงกว้างครอบคลุมเกือบทั่วสิบจังหวัดในภาคเหนือตอนล่างและภาคกลางตอนบน รวมทั้งเขตอุบลฯ ของกรุงเทพมหานคร นับว่านักหนาสาหัสในรอบสิบปีที่ผ่านมา และแน่นอนความเสียหายในครั้งนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อ ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของไทยและความเป็นอยู่ของราษฎรอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของผลผลิตในภาคเกษตร และยังอาจกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมและบริการตามมาอีกกระทบหนึ่งด้วย ต่อปัญหาดังกล่าว ในระยะสั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลจะจัดตั้งทางการเยียวยาหรือให้ความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่พื้นท้องประชาชนและเกษตรกรด้วยมาตรการต่างๆ อย่างท่วมถึงและเป็นธรรม ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ที่ได้รับความเสียหายควรหาทางช่วยเหลือตนเองและเพื่อพากันในชุมชน ในเมืองแรกให้มากที่สุด ในระยะยาว ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายรวมทั้งประชาชนทุกหมู่เหล่า จึงต้องร่วมมือกันระดมความคิดเห็นเพื่อกำหนด มาตรการและลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังในอันที่จะป้องกันและระวังภัยธรรมชาติที่อาจจะเกิดขึ้นได้อีกตลอดเวลา และเราจะต้องระลึกอยู่เสมอว่าภัยที่เกิดขึ้นนั้น มีส่วนอยู่มากในการทำลายสภาพทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพียงเพื่อผลประโยชน์เฉพาะหน้าและเฉพาะตนเท่านั้น หากได้มองไปถึงอนาคตและบุคคลอื่นรวมถึงคนรุ่นหลัง หลาน เหลน ที่จะตามมาในภายภาคหน้าไม่ ผลประโยชน์ที่ได้มาในวันนี้จึงอาจไม่ใช่ผลประโยชน์ที่ยั่งยืนและแท้จริง ถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่เราจะดำเนินกิจกรรมทั้งหลายอย่างไร้ความยั่งยืน

อดัม สมิท

บิดาแห่งทุนนิยมเสรี ที่อยู่ชายขอบกว่าที่คุณคิด

โดย สุนี อาชวนันทกุล

มุ่งมองที่มีต่ออดัม สมิท

ในบรรดาผู้คิดที่มีอิทธิพลต่อแบบแผนการพัฒนาของโลกในรอบ ๓๐๐ ปีที่ผ่านมาหนึ่ง อดัม สมิท (Adam Smith) เป็นนักเศรษฐศาสตร์รุ่นบุกเบิกที่หัวใจอยู่ในมนต์เรื่อง "บิดาแห่งทุนนิยมเสรี" แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่เชื่อว่าเศรษฐกิจระบบตลาดเสรีเป็นระบบเศรษฐกิจที่ดีที่สุดสำหรับมนุษย์ และยังรู้จักแรงงาน ตลาดและเศรษฐกิจสามารถ "ดูแล" ตัวเองได้ดีขึ้นเท่านั้น

การอุปถัมภ์ให้สมิทเป็นบิดาของแนวคิด "ขาวจัด" ที่กล่าวมาเป็นทุนนิยมกระแสหลักในปัจจุบันนี้ ทำให้เขากลายเป็นเป้าหมายโจมตีของผู้สนับสนุนระบบเศรษฐกิจอื่นๆ โดยเฉพาะนักคิด "ฝ่ายซ้าย" เช่น คาร์ล มาร์กซ์ ตลอดจนผู้ตัดสินใจทางการเมืองในระบบทุนนิยมสุดขั้วที่กล่าวหาว่าสมิทเป็นนักคิด "โลภมาก" ที่สนับสนุนให้คนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวถ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และดูแค่ผลประโยชน์ของรัฐในระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ แต่จริงๆ แล้ว ผู้ที่โจมตีสมิทส่วนใหญ่ ล้วนโจมตีแบบ "โภนกระلاء" โดยไม่เคยแม้แต่จะอ่านงานเขียนที่ได้ดังที่สุดของเขานั่นคือ "ความมั่งคั่งของนานาประเทศ" (The Wealth of Nations) ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๑๙ ซึ่งในหนังสือเล่มนี้ สมิทเพียงแค่พยายาม "อธิบาย" ปรากฏการณ์และลักษณะของตลาดเสรี ว่าเกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้อย่างไร ด้วยการสร้างจินตภาพที่เขาวิเคราะห์ว่า "มือที่มองไม่เห็น" (invisible hand) ขึ้นมาอธิบายระบบตลาดเสรี

ถ้าเราลองให้ลึกซึ้งไป "มือที่มองไม่เห็น" ของสมิท อาจหมายถึงความยืดหยุ่นของระบบตลาด ใน การปรับตัวให้เข้ากับภาวะวิกฤติ ต่างๆ โดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐหรือองค์กรอื่นๆ (แม้ว่าสมิทเองจะไม่เคยเอ่ยความหมายนี้ออกมาก algun) ยกตัวอย่างเช่น สมิทบอกว่าถ้าเกิดภาวะสินค้าขาดแคลน ราคасินค้าก็จะสูงขึ้น ในตลาดจะปรับตัวสูงขึ้น เป็นเรื่องง่ายๆ ให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น และทำให้ผู้บริโภคซื้อสินค้ากันน้อยลง หลังจากนั้นการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตและปริมาณสินค้าในตลาดที่สูงขึ้น จะค่อยๆ ลดราคาสินค้าจนถึงระดับที่เข้ากับต้นทุนการผลิตبالغำไรอีกเล็กน้อย สมิทเรียกร้านนี้ว่า "ราคาระมชาติ" (natural price) สมิทเชื่อว่า เมื่อกันที่จะเป็นเห็น

แก่ตัวและประโยชน์ในตลาดเสรีน่าจะส่งผลดีต่อสังคม ส่วนรวมในที่สุด นักเศรษฐศาสตร์ตลาดเสรียุคตัวรรษที่ลิบเก้า อุปถัมภ์และยังคงตั้งความเชื่อว่าเป็น "หลักการสำคัญ" (universal principle) ซึ่งต่อมากลายเป็นรากฐานของวิถีกรรมเศรษฐศาสตร์ กระแสหลักจะจบลงทุกวันนี้ แต่ตัวสมิทเองอาจไม่ได้สนับสนุนระบบตลาดเสรีอย่างเต็มตัว และก็ไม่เคยกล่าวว่าเขามีเห็นด้วยกับการแทรกแซงของรัฐ ทั้งนี้พระสมิทไม่เคยอ้างว่าระบบตลาดเสรีสามารถ "แก้ไข" ปัญหาทางเศรษฐศาสตร์ได้ทุกชนิด ยกตัวอย่างเช่น ในบทที่ ๑๐ ของ Wealth of Nations เล่มที่ ๑ สมิทแสดงความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมของรัฐดังนี้:

"เมื่อไหร่ก็ตามที่ฝ่ายนิติบัญญัติพยายามกำกับควบคุมความล้มเหลวระหว่างนายทุนและลูกจ้างของพวกราช ที่ปรึกษาของฝ่ายนิติบัญญัติย่อมอยู่ข้างนายทุนเสมอ ดังนั้น เมื่อกฎหมายของรัฐอยู่ข้างลูกจ้าง กฎหมายนั้นมักจะเป็นธรรมและเสมอภาค แต่บางครั้ง เมื่อกฎหมายของรัฐอยู่ข้างนายทุน มันก็ไม่เป็นเช่นนั้น"

ประโยชน์ข้างต้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สมิทไม่เพียงแต่คำนึงถึงความเสียเบรียบของลูกจ้างเท่านั้น หากยังมองเห็นอันตรายจากการกุมอำนาจของนายทุนกระเพาหนักอีกด้วย ถ้าสมิทเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนเป็นเพียง "สัตว์เศรษฐกิจ" ที่ทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างเดียวแล้วล่ะก็ ก็เท่ากับว่าสนับสนุนแนวคิดทุนนิยมเสรีที่เชื่อมโยงระหว่างความเห็นแก่ตัวของคนน้ำไปสู่ประโยชน์ส่วนรวมและไม่มีระบบอื่นใดที่ "ดีกว่า" นือกแล้ว แต่ในความเป็นจริง สมิทไม่ได้เชื่อในน้ำโดยแม้แต่น้อย! ตรงกันข้าม สมิทเชื่อว่าการที่ความเห็นแก่ตัวของปัจเจกชนนำไปสู่ประโยชน์ส่วนรวมนั้น เป็นเพียงทุกคนมีคุณธรรมและคือธรรมเป็นเครื่องกำกับการกระทำการที่ทำกันเห็นแก่ตัว แรงจูงใจทางเศรษฐกิจ พูดอีกนัยหนึ่งคือ ระบบตลาดเสรีทำงานได้ดี ("ดี" ในแง่สังคมได้ประโยชน์) เพราะคนไม่ได้เป็นแค่ "สัตว์เศรษฐกิจ" เท่านั้น หากเป็น "คนดี" ด้วย แนวคิดนี้ได้ปรากฏอยู่ใน The Wealth of Nations หากอยู่ในงานเขียนของสมิಥอีกเล่มหนึ่ง ที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า The Wealth of Nations แต่มีคนอ่านน้อยกว่า

helyerwyer เท่า หนังสือเล่มนั้นชื่อ "ทฤษฎีว่าด้วยศรีโตตับปะ" (The Theory of Moral Sentiments) ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๐๒ หรือก่อน Wealth of Nations ถึง ๑๗ ปี นับเป็นงานเขียนชิ้นแรกๆ ของสมิทธิเลยทีเดียว

แนวคิดด้านศีลธรรมของสมิทธิอยู่ในหนังสือเล่มนี้ และสาเหตุที่คนเข้าใจเข้าใจได้ ได้รับการตีแผ่และวิเคราะห์อย่างละเอียดในหนังสือชื่อ "อารมณ์ทางเศรษฐกิจ: อุดม สมิทธิ, คอน朵ร์เซ็ต และยุคแสงสว่าง" (Economic Sentiments: Adam Smith, Condorcet, and the Enlightenment) โดย อัมมา รอทไซลด์ (Emma Rothschild) นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจแห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งได้รับการวิจารณ์อย่างเข้มข้นไม่แพ้กัน โดยนักวิจารณ์เช่น ปีเตอร์ เบอร์กอร์วิตซ์ (Peter Berkowitz) ดังจะคัดมาบางตอนดังต่อไปนี้ :

...ในความเห็นของรอทไซลด์ คนสมัยใหม่เข้าใจสมิทธิโดยย่างร้ายแรง คนทั่วไปคิดว่าสมิทธิเป็นพากหัวอนุรักษ์นิยม คนทายาบผู้สนับสนุนแนวคิดเศรษฐศาสตร์เสรีสุดขั้วอันปราศจากการแทรกแซงของรัฐ พากเขารายิกว่า "คัตtruของผู้ยกไว้อันเลือดเย็น" "คนบ้าค่านานหุนนิยมสุดขั้วผู้เริ่มความปรานี" และมอง The Wealth of Nations ผลงานที่หล่อ起ห้องสุดของสมิทธิ ว่าเป็น "บทวิจารณ์รุนแรง" แต่รอทไซลด์กลับมองว่า จริงๆ แล้วไม่มีอะไรшибหายหรือไร้ความปรานี ในแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ของสมิทธิ หรือแม้แต่ในโลกที่กว้างกว่า คือระบบปรัชญาของ "ยุคแสงสว่าง" (Enlightenment - ก็เกิดขึ้นในทวีปยุโรปช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘) ซึ่งเป็นรากที่ในการทำงานของเขารอทไซลด์เห็นว่า ตัวตนของ "สมิทธิแท้จริง" นั้น เป็นหัวนักเศรษฐศาสตร์และนักศีลธรรม (moralist) ผู้อธิบายว่าคุณความดีต่างๆ (virtue) มีที่มาจากการมีดีต่างๆ (passion) ของมนุษย์อย่างไร ในผลงานเด่นเรื่อง The Theory of Moral Sentiments หนังสือเล่มนี้เสนอว่า สมิทธิค้นพบรากฐานสำหรับการตัดสินใจด้านศีลธรรม ของมนุษย์ ในสิ่งที่เขาเรียกว่า "ความเห็นใจโดยธรรมชาติ" ที่เรามีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และในคักยกภาพอันสร้างสรรค์ที่ทำให้เราสามารถ "ทำตัวเป็นคนกลาง" ที่สามารถมองสถานการณ์จากมุมมองของคนอื่นได้ สมิทธิแท้จริงเป็นนักคิดหัว gwหน้าที่เป็นมิตรกับคนจน เพราะเขามองว่าการจัดความยากจนเป็นหนี้ในหน้าที่หลักของรัฐบาล สมิทธิแท้จริงเป็นนักคิดที่ลึกซึ้ง ที่มองเห็นความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างความรู้สึกและการกระทำของมนุษย์ และมองว่าขอบเขตของการต่างๆ ที่ตีกรอบชีวิตของปัญญาชนในสมัยนั้นเป็นเรื่องแบ格 เพราะเข้าใจว่ามิติต่างๆ ของพฤติกรรมมนุษย์ - เศรษฐศาสตร์ ศีลธรรม การเมือง ศาสนา - เกี่ยวพันและพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน สมิทธิแท้จริงเป็นนักปรัชญาผู้กล้าหาญ ที่เชื่อมั่นว่าสังคมพานิชย์ที่เสรีจะช่วย

ส่งเสริมอุดมคติแห่ง "จิตอันมั่นคงไม่หวาดกลัว" สมิทธิพัฒนาทฤษฎีของเขากลายกับธรรมชาติและพฤติกรรมของมนุษย์ขึ้นมาเอง โดยไม่คาดค่ายความเชื่อทางศาสนาหรือมาตรฐานคงที่เด็ด เกี่ยวกับความล่มบูรณา交接ของมนุษย์

รอทไซลด์ตั้งข้อสังเกตว่า ตอนที่สมิทธิล่วงลับไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๓ นั้น เขายังคงเสียงไม่แต่เฉพาะในฐานะนักทฤษฎีตลาดเสรีผู้ยิ่งย่างเท่านั้น หากสังคมยังรู้จักเขามีนามนักคิดผู้กังขา และคนชายขوبที่เป็นมิตรกับค่ายปรัชญาฝรั่งเศส และ (ตรงนี้รอทไซลด์ดูจะตีความหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกินเลยไปมาก) การปฏิวัติฝรั่งเศสด้วย แต่เชื้อเสียงแบบนี้ของสมิทธิทำง่ายไม่นาน รอทไซลด์เชื่อว่า ดูกาล์ด สจัต (Dugald Stewart) คนเขียนชีวประวัติของสมิทธิ แรก มีบทบาทสำคัญในการวางแผนการปฏิวัติให้คนคิดว่าเขามีนักคิดแนวอนุรักษ์นิยม ในหนังสือเรื่อง "ชีวิตและงานเขียนของอุดม สมิทธิ" (Account of the Life and Writings of Adam Smith) ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๖ สจัตอ้างว่า The Wealth of Nations เต็มไปด้วยความนับถือที่สมิทธิมีต่อสถาบันต่างๆ และกล่าวว่าสมิทธิสร้างวิสัยทัศน์ด้านเศรษฐกิจการเมืองในหนังสือเล่มนี้ ด้วยการแยกแยะ เสรีภาพด้านพาณิชย์ (commercial freedom) ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะสนับสนุนความมั่งคั่งของจากเสรีภาพด้านการเมือง (political freedom) ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะสร้างโอกาสให้เปลี่ยนแปลงกฎหมายได้ ในวิสัยทัศน์ของสมิทธิ เสรีภาพทั้งสองแบบเป็นองค์ประกอบที่สังคมขาดไม่ได้

รอทไซลด์ยังกล่าว "คำอธิบายของสจัตเกี่ยวกับคุณค่าของเสรีภาพนั้น แทบไม่ตรงกันเลยกับสิ่งที่สมิทธิเขียน" นอกจากนั้น เขายังอภิปรายความเข้าใจผิดของสจัตที่ไม่ได้เกิดขึ้นโดยผลการด้วยพระมัน "สะท้อนให้เห็นการอภิปรายสาธารณะอันเปิดร้อนในสมัยนั้น ที่เกิดขึ้นในกรุงเอดินบะร์ ปารีส และลอนדון เกี่ยวกับความหมายของ 'เสรีภาพ' (freedom) และ 'อิสระภาพ' (liberty)" แต่รอทไซลด์เองก็อาจมองข้ามความเป็นไปได้ว่า สมิทธิอาจมองเสรีภาพทั้งสองแบบนี้ว่า เป็นหัวเครื่องมือ (means) และจุดหมาย (end) ในเวลาเดียวกัน

สเนදุที่คนเข้าใจสมิทธิ

ในมุมมองของรอทไซลด์ การถกเถียงเรื่องนโยบายรัฐที่เกิดในช่วงทศวรรษหลังจากความพยายามของสมิทธิ ทำให้ความเห็นด้านการเมืองของเขามีชัดเจนยิ่งขึ้น ในช่วงวิกฤติอาหารขาดแคลนที่เกิดขึ้นในอังกฤษระหว่าง พ.ศ. ๒๓๓๐-๒๓๓๐ นั้น ชื่อของสมิทธิถูกยกขึ้นมาอ้างโดยหัวส่องไฟในรัฐสภา ที่กำลังถกกันว่ารัฐควรควบคุมการจ่าย

เงินค่าจ้างด้วยการอุக్คูมายเรื่องค่าแรงขั้นต่ำหรือไม่ ทั้งสองข้างกล่าวอ้างข้อเขียนของล้มิท แต่ในขณะที่ภาพของ "สมิทผู้อ่าน" การควบคุมของรัฐ" กล้ายเป็นภาพของเข้าที่ติดตามด้วยใจชาวอังกฤษภาพของ "สมิทผู้สนับสนุนการแทรกแซงของรัฐในเศรษฐกิจเพื่อคุ้มครองผู้ยากไร้" คือภาพที่ "ใกล้เคียงกับตัวตนที่แท้จริงของสมิท และใกล้เคียงกับแนวคิดใน *The Wealth of Nations*มากกว่า" ในความเห็นของ Rothchild เขายังว่า สไตล์การเขียนของสมิท เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เรามองแนวคิดด้านการเมืองของเขาก่อภัย เพราะ "ส่วนใหญ่สมิทเขียนหนังสือแบบอุดมธรรมะ ทำให้ขาดเป็นอนุรักษ์นิยมมากกว่าตัวจริง สมิทกล่าวว่าคำวิจารณ์ค่าสนับสนุนเรื่องของเขาก็จะเป็นเหตุให้รัฐตั้งกรากล่าวหาเขาว่าอภิริช ทำให้สมิท "ใช้ความพยายามอย่างมากในการอพรางความคิดเห็นของเข้าให้ฟังดุกัดกวนคลุมเครือ" มากกว่าที่ควรจะเป็น

Rothchild บอกว่า ความเข้าใจผิดที่เกี่ยวกับสมิท ส่วนหนึ่งมาจากการดึงดูดของเข้าในประเด็นโน้ตเดียงอันยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ ๑๘ เรื่องการค้าเรือข้าวโพด สมิทยืนยันว่ารัฐควรสนับสนุนการค้าเรือในสินค้าเกษตรชนิดนี้ ซึ่งเป็นจุดที่ทำให้คนส่วนใหญ่ตีความว่า เป็นจุดยืนที่แสดงการต่อต้านการแทรกแซงของรัฐในเศรษฐกิจอย่างไม่มีข้อแม้ แต่ข้อถกเถียงของสมิทในประเด็นนี้ ส่วนหนึ่งมาจากสมมติฐานว่า เสรีภาพจากการควบคุมของรัฐเป็นเครื่องมือ (ซึ่งแยกกับสิ่งที่เชอพูดในบทวิพากษ์ดูก้าล์ด) ตอนหนึ่งว่า เสรีภาพ (ในแง่ของกลไกตลาดเสรี) จะช่วยปกป้องประเทศจากภาวะอาหารขาดแคลนและภาวะข้าวยากหมากแพง ในขณะที่ภัยเงียบของรัฐอาจทำให้ภัยติดห้องส่องแบบเกิดได้ถ่ายขึ้น Rothchild พยายามชี้ให้เห็นว่า เราไม่ควรด่วนสรุปจากเหตุการณ์นี้ว่าสมิทสนับสนุนตลาดเสรีสุดข้าว โดยยกตัวอย่างว่า เทอร์ก็อต (Turgot) และคอนดอร์เซ็ต (Condorcet) ก็ถกเถียงด้วยความเชื่อมั่นว่าแรงกล้าไม่แพ้สมิทเมื่อกัน ว่ารัฐไม่ควรควบคุมหรือแทรกแซงการค้าข้าวโพด แต่ในขณะเดียวกันก็ทำการศึกษาวิเคราะห์สภาวะแวดล้อมที่เกิดขึ้นจริง แล้วก็สรุปว่า ในการนี้ที่เกิดภาวะอาหารขาดแคลน มาตราการแทรกแซงจากภาครัฐ ในรูปของการจ้างงาน การนำเข้าอาหาร และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภาษี เป็น "ความชั่ว ráy ที่จำเป็น" เพื่อป้องกันมิให้ปัญหานี้ลุกมาบานปลายเป็นวิกฤติข้าวยากหมากแพงในที่สุด ดังนั้น เนื่องจากในข้อเขียนหลายชิ้นและในโอกาสอื่นๆ สมิทสนับสนุนการแทรกแซงของภาครัฐในเศรษฐกิจเพื่อปักป้องผลประโยชน์ของคนจน รวมทั้งการควบคุมการจ้างงาน ที่ดิน และสาธารณูปโภค เรายังมีเหตุผลที่จะคิดว่า ถ้าสมิทล่วงรัฐข้อเท็จจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการค้าข้าวโพด หลักการของเขากองจะซักนำให้เขานับสนุนทั้งการค้าเสรี และนโยบายรัฐที่ออกแบบมาต่อกรับ

วิกฤติอาหารขาดแคลน ที่เกี่ยวโยงกับการค้าข้าวโพด ซึ่งเป็นธุรกิจใหม่ในสมัยนั้น เช่นเดียวกับเทอร์ก็อตและคอนดอร์เซ็ต เพื่อนร่วมอุดมการณ์ของล้มิท

เลตเตอร์ของสมิทที่เชื่อมั่นในความเสมอภาคและมนุษยธรรมยังคงท้อนให้เราเห็นใน "บทวิพากษ์อันไม่ลดละ" ของเขากับธรรมเนียมลูกมือ (apprenticeship - คือระบบการฝึกและจ้างงานในอังกฤษ โดยลูกมืออยู่มีรับค่าจ้างต่ำๆ และกับที่พักอาศัยและหักภาษีในการประกอบอาชีพ) ซึ่งสมิทไม่เห็นด้วย เพราะมองว่าเป็นธรรมเนียมที่ไว้ประสิตนิพัพและไม่ยุติธรรม Rothchild ชี้ว่า สมิทต่อต้านธรรมเนียมนี้ ซึ่งในยุคหนึ่งเป็นธรรมเนียมของคนจน "เพราะเขายต่อต้านการกดดันและความไม่ยุติธรรม มากพอๆ กับ หรืออาจจะมากกว่าความไม่ประสิตนิพัพ" ธรรมเนียมลูกมือของอังกฤษไม่เพียงแต่กีดกันการแข่งขันเท่านั้น แต่ยังจำกัดเสรีภาพของเหล่าลูกน้องซึ่งถูกบังคับด้วยตำแหน่งของพวกราชอย่างไม่เป็นธรรม ตลอดจนล่วงล้ำเรื่องเพศของคนที่ไม่ได้เป็นลูกมือด้วยการกีดกันพวกราชออกจากตำแหน่งเหล่านั้น ธรรมเนียมนี้ยังถูกควบคุมโดยกฎหมายที่เอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่มคนรวยและกลุ่มผู้มีอำนาจ แม้การถกเถียงเรื่องระบบลูกมือในอังกฤษช่วงต้นศตวรรษที่ ๑๙ จะตรงกับข้อกังวลของสมิทหลายประเด็น Rothchild ตั้งข้อสังเกตว่าการถกเถียงเหล่านี้ไม่พูดถึงข้อกังวลหลักของสมิทในเรื่องความปลอดภัยและเสรีภาพของปัจเจกชน ในความเห็นของเขอนั้น จุดยืนของสมิทที่ต่อต้านธรรมเนียมลูกมืออย่างต่อเนื่อง และสมำเสมอ สะท้อนให้เห็นคุณธรรมในความคิดหลักของเข้า:

"เป้าหมายของสมิท ไม่ใช่จำกัดอยู่เพียงหน่วยงานราชการของรัฐบาลกลาง แต่ยังรวมกลุ่มสหภาพ บริษัท สถาบันศาสนา เศรษฐกิจ และบริษัทที่ได้รับอภิสิทธิ์ หนึ่งในบทบาทของรัฐบาลกลางที่ มีเงื่อนงำที่สุด คือการมอบอำนาจหรือยืนยันอำนาจของสถาบันที่เป็น "ตัวกลาง" แหล่งนี้ คำวิพากษ์สถาบันห้องถินซึ่งมีอำนาจชั่นเร้นที่ไม่ได้เป็นทั้งของรัฐหรือของเอกชนอย่างชัดเจน เป็นหัวใจของแนวคิดทางการเมืองของสมิท และเป็นแกนของคำวิพากษ์ระบบลูกมือของเข้า"

การวิเคราะห์ของ Rothchild เสนอว่า เสรีภาพของปัจเจกชนนั้น เป็นเป้าหมายสูงสุดในความคิดของสมิท และการจำกัดอำนาจรัฐเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการบรรลุเป้าหมายนี้ แต่ในกรณีที่เสรีภาพของปัจเจกชนถูกคุกคามจากอันตรายใหม่ๆ สมิทธิคิดว่าการขยายบทบาทของรัฐอาจจำเป็นต่อการคุ้มครองและส่งเสริมเสรีภาพส่วนบุคคล

(โปรดอ่านต่อหน้า)

ນັກເສຣເບຊີສຕຣົກວຽກ

ໂຣເບີຣົດ ໂອວິນ (Robert Owen)

(ພ.ສ. ໨ຕອະ-໨ແລວ)

ໂດຍ ກຣາດ ປຣີດາສັດິ

ໂຣເບີຣົດ ໂອວິນ ເປັນນັກເສຣເບຊີສຕຣົກ

ແລະນັກປະລຸງທາງສັງຄົມຈາວອັກຖຸ ເຂົ້າເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ
ມາກີ່ສຸດຮູ້ນະໜານຂອງ "ປິດຕະແໜ່ງບວນການສຫກຮົນ"
ເຫັນຢູ່ກູ່ຂານນາມໃນສູນະອື່ນໆ ອີກ ເຊັ່ນ "ນັກ
ປະກອບການທັດອຸດສາທ່ານ" "ນັກສັງຄົມນິມ"
"ນັກອຸດການຮົນ" ແລະຜູ້ຈົບປຸງຄຸລກທານ" ເປັນອາຫິ

ໂຣເບີຣົດ ໂອວິນ ກີດທີ່ເມືອນນິວທານ໌ ເຊື່
ມອນໂກເມອຣີເຊີຣີ ຕອນກາງຂອງແຄວັນເວລີ່
ເນື່ອວັນທີ ۱۵ ພຸດັກຄຳມ.ພ.ສ. ۱۸۱۵ ເປັນບຸຕົຮັນ
ທີ່ທຸກໃນປະດາພື້ນອັນທັກທີ່ມີດັບຕົກ
ຜົມ້ ປະກອບຫຼຸງກິຈຈາກແລກເຖິງກັບການທຳແລະຂາຍ
ເຄື່ອງປະກອບອານຸມາແລະເຄື່ອງຫຼັກ ແລະຍັງເປັນນາຍ
ໄປຮັນຍົງກັບຄືນດ້ວຍ ສ່ວນມາດາຂອງເຂມາຈາກຄອບຄັວເກຫຍຼາກ
ທີ່ຮ່ວມຍົງຄອບຄັວທີ່ຂອງເມືອນນິວທານ໌

ໂລວິນໄດ້ເຂົ້າເຮັນໃນໂຮງເຮັນໃນທ້ອງຄືນແລະຈຳການຄຶກຂ້ານໜັດນັ້ນ
ຕອນຍໍໄດ້ເກົ້າຂັນ ແມ່ວ່າເຂົ້າໄມ້ໄດ້ຈຳການຄຶກຂ້ານສູງ ແຕກີມີຄວາມສາມາດ
ໃນການວ່າງໄດ້ວ່າງແຄລ່ວຄລ່ວ ເນື່ອອາຍຸໄດ້ລົບຂວານເຂົ້າສູ່ລັບໄປເປັນເຕັກ
ຜົກທັດການກັບຫຼຸກຈີເລື້ອຜ້າຍນາດໃຫຍ່ໃນເນື່ອສແຕມຝອຣິດ ແລະຫັຈາກ
ທີ່ໄດ້ກົບເຖິງປະສົບການກັບວ້ານເລື້ອຜ້າໆນ້າ ໃນກຽລຸນອນດອນອີກປະມານ
ສາມສັງລົງ ດີ່ຍ້າຍໄປຕັ້ງຫັກປັກສູ່ລັບໃນສູນະລູກຈຳຈັງຂອງ
ແຫ່ງເກົ້າພິບ ພ້ອມຄ້າຂາຍສົງແລະຂາຍປຶກເລື້ອຜ້າ ໂອວິນປະສົບຄວາມສຳເຮົາ
ອີກປະກາດເຮົາ ເນື່ອອາຍຸໄດ້ເພີຍລົບເກົ້າປີ ເຂົ້າລາຍເປັນຜູ້ຈັດການໂຮງປັ້ນຜ້າຍ
ທີ່ມີຄົນານປະມານເຫັນຮ້ອຍຄົນ ດ້ວຍຄວາມຈະລາດໃນເຫັນບີຫາກຈັດການແລະ
ການຖຸມທະກຳລັງ ໃນໄໝເຂົ້າໂຮງການທີ່ເຂົ້າສັກັດໄດ້ລາຍມາເປັນໂຮງການທີ່ດີ່ສຸດ
ແທ່ທີ່ໃນປະເທດໃຫຍ່ ໂອວິນໄດ້ພັດທະນາແລະປັບປຸງຄູນກາພຂອງເຄື່ອງ
ປັ້ນຜ້າຍ ແລະຄົວວ່າໂລວິນເປັນຫ່າງນັ້ນຜ້າຍຄົນແກຣໃນອັກຖຸໃນພ.ສ. ۱۸۱۵
ເຫົາໄດ້ລາວອົກມາເປັນຫຼຸ່ມສົວນີ້ໃນການຈັດຕັ້ງໂຮງການທີ່ກັບນັກຫຼຸກຈີທີ່ມີ
ອີກສອງຄົນ ໂດຍທີ່ໂລວິນທຳຫັນທີ່ເປັນຜູ້ຈັດການໂຮງການຫອຣິລັຕັນ ທົວສົກ
ຄົມປານີ ຕ້ອມາເນື່ອເຂົ້າໄດ້ໄປເຍືອນເມືອງກລາສໂກທີ່ສົກອົດແລນໍດ ເຂົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກ
ແລະທັກຫຼຸກກັບຄາໂຣລິນ ລູກສາວຸຄນໂຕຂອງເດືອດ ເດລ ເຈົ້າອົງໂຮງທີ່ກັບ
ນິວານາຣົກ (New Lanark) ຊຶ່ງໃນຂະໜ້າແດວີດ ເດລ ຄິດຈະວາງມືຈາກ
ຫຼຸກຈີນແລະກຳລັງມອງຫາຜູ້ສົບທອດອຸດການຮົນໃນການບິຫາຮັດການໃນໂຮງ

ງານຂອງເຂົ້າ ໂດຍເພະຍ້ອງຍິນໂຍບາຍຄຸ້ມຄອງສວັດດີກາ
ຂອງພວກເຕັກ ເນື່ອໂລວິນໄດ້ແສດງເຈັນທາໃຫ້ເດືອດ
ເຫັນວ່າເຂົາສາມາດຈະທຳເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ ເດືອດຈຶ່ງ
ຍືນຍອມໃຫ້ຄາໂຣລິນແຕ່ງຈັກກັບໂລວິນ ໃນ ພ.ສ.
໨ຕອະແລ ພ້ອມກັບຍ່ອມຂາຍໂຮງການໃຫ້ກັບໂລວິນ
ແລະຫຼຸ່ມສົວນີ້ໃນປັດມາດ້ວຍ ຄວາມສຳເຮົາຈັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ໃນການບິຫາໂຮງການທີ່ກັບໂລວິນໄດ້ສົ່ງແຮງຮະຕູນໃຫ້ເຂົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະດຳເນີກິຈການໃນ
ນິວານາຣົກນໍ້າກັບການທີ່ສູງກ່າວການເປັນເພີຍໂຮງ
ການເສີມພານີຍື່ຍ້າທີ່ເປັນຍຸ່ນໃນຕອນນັ້ນ
ຫັກການທີ່ໂລວິນນຳມາໃຫ້ກັບໂຮງການທີ່ນິວານາຣົກ ກົດ

ລັກບັດແນີລັຍຂອງຄົນຈະຖືກກຳຫັດໂດຍພລກຮະບບຂອງ
ລົງແວດລົ້ມທີ່ມີຕ່ອງປ່າເຈັບບຸດຄົນນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນ ກາຣີກໍາຈົ່ງເປັນ
ຫົວຈະສຳຄັນທີ່ຈະລົງຄວາມມືເຫຼຸດມືພລກບັດແນີລັຍຂອງມນຸ່ມຍົງ ແລະຫັນທີ່
ຂອງນັກການຄຶກຂາກົງຄົນທີ່ກົດທີ່ມີລົງແວດລົ້ມທີ່ເປັນຄຸນປະໂຍ່ນທັງໃນການ
ຈົດໃຈແລະຮ່າງກາຍ ຜົງຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຕັກສາມາດພໍມານາໜັ້ນໄດ້ ຄວາມລະວັນ
ກາຮັງໂທ່າງກາຍກາພ ຈຳກັດການໃຫ້ໂຮງການເດັກ ມນຸ່ມຍົງນັ້ນເປັນຄົນທີ່ຕາມ
ຮຽມຈາຕີອູ່ແລ້ວ ຈຶ່ງສາມາດຕົບໂຕແລະນັ່ງຄ່ົງສົມບູຮົນໄດ້ເນື່ອລື່ງໜ້ວໜ້ວຍ
ຖືກຂັບໄລ່ອົກໄປ ອັ່ນໆ ລົງແວດລົ້ມທີ່ໂລວິນເຫັນວ່າສຳຄັນທີ່ສຸດນັ້ນໄມ້ໃຊ້ລົງ
ແວດລົ້ມທີ່ມີອູ່ຕາມຮຽມຈາຕີ ແຕ່ເປັນລົງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການອົບມໍໂຮງໂດຍ
ກາຣຕກລົງໃຈກັນຮ່ວມມື່ງມຸ່ນຍົງດ້ວຍກັນຫຼຸກຫຼາຍ

ນິວານາຣົກມີຄົນານໍາຮ່ວມສອງພັນຄົນ ໃນຈຳນວນນີ້ມີເດັກປະມານ
ທັກຍົດນີ້ສ່ວນມາກູ່ກັນຈາກສານສົງຄරະທີ່ດັກກຳພໍາໃນແອດິນເວີກ
ແລະກາລສໂກຕິກັງແຕ່ອ່າຍ້ຫ້າຫຼຸກຫຼາຍ ແຕ່ເດີມນັ້ນພວກເຕັກ ໄດ້ຮັບການ
ປະບັນທຶກຢ່າງດີຈາກເດືອດ ເດລ ແຕ່ເງື່ອນໄຂໂດຍທີ່ກັບໂລວິນໄດ້ສົ່ງກ່າວ
ພອໄລຍ່າຍື່ຍ້າ ດັ່ງນັ້ນມີກົດກຳກັນກົດກຳ ກາຣີກໍາຈົ່ງເປັນປະກາຊັ້ນຕໍ່ຫົວໝອຍ ເມາສູວາ
ແລະທີ່ຄັ້ງໆ ກັນກົດກຳ ກາຣີກໍາຈົ່ງເປັນປະກາຊັ້ນຕໍ່ຫົວໝອຍ ແຕ່ເດີມນັ້ນພວກເຕັກ
ທີ່ຄົວ ຄົວບັນຫຼາຍ ແຕ່ເງື່ອນໄຂໂດຍທີ່ກັບໂລວິນໄດ້ສົ່ງກ່າວ
ເຄື່ອງສູ່ກັນທີ່ເນື່ອໄຂການທີ່ກັບໂລວິນໄດ້ສົ່ງກ່າວ ກັບອາກໂຮງການ
ຄົນານໍາດັກກຳກັບຫຼຸກຫຼາຍ ດັ່ງນັ້ນມີກົດກຳໄດ້ຮັບການ
ດູແລດ້ານສູ່ກັບຫຼຸກຫຼາຍ ເນື່ອເຂົ້າເຂົ້າໂຮງການແຕ່ງໆ ເຂົ້າໄດ້ຮັບການໃຫ້ໂຮງການ

ตัวอย่าง อีกทั้งเป็นห้องทดลองทางสังคมในด้านการศึกษาและการปฏิรูปอุตสาหกรรม เขาได้ปรับปรุงที่อยู่อาศัยและโรงพยาบาล สร้างงาน สนามเด็กเล่นและตกแต่งบริเวณโรงงานให้มีรื่นสวายงาม มีการเก็บขยะอย่างสม่ำเสมอ อบรมคนงานให้มีระเบียบ มีนิสัยรักความสะอาดและประยัดอดคอม เขาได้กว้านซื้อร้านค้าของเอกชนในเมืองนั้น แล้วเปิดเป็นร้านค้าของชุมชนโรงงานโดยไม่หวังผลกำไรเพื่อให้ประชาชนสามารถซื้ออาหารเชื้อเพลิง และสินค้าอื่นๆ ที่มีคุณภาพดีในราคาน้ำหนึ่งกิโลกรัม เช่น กิโลกรัม น้ำอุ่น และให้ดูแลการขายเครื่องดื่มอย่างรวดขันที่สุด นอกจากนั้นเขายังได้ก่อตั้งกองทุนทั่วไปสำหรับชุมชนโดยให้ค่านางานจ่ายเงินเข้ากองทุนด้วยตัวส่วนที่นี่ในเขตของค่าจ้าง และกองทุนจะจัดหาสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ส่วนในด้านแรงงาน เขายังเห็นด้วยกับการใช้แรงงานเด็ก และเริ่มปฏิบัติตัวยการยกเว้นการจ้างแรงงานเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบปี โอบเอนยังส่งเสริมให้ค่านางานมีเวลาสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ เช่นการแสดงดนตรี เต้นรำ เป็นอาทิ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จอย่างยิ่งยวดของเขาก็คือการศึกษาของบุรุษ ซึ่งเขาได้ทุ่มเทเวลาใจใส่เป็นพิเศษโดยตั้งสถานรับเลี้ยงเด็กให้แก่คนงานหญิงและโรงเรียนเด็กเล็กให้แก่ลูกหลานของคนงานโดยไม่เก็บค่าเล่าเรียน รวมทั้งการเปิดห้องเรียนในตอนเย็น และการจัดตั้งสถาบันสำหรับการศึกษาเชิงบูรณาการของคนงานเพื่อเพิ่มพูนความรู้และสร้างลักษณะนิสัยที่ดี

ในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพื่อยกฐานะของพวกรกรรมกรให้ดีขึ้นนี้ บรรดาพวกรที่มีหัวส่วนในโรงงานได้ร้องคัดค้านต่างๆ นานา โดยเห็นว่า เป็นการเปลี่ยนทุนโดยเปล่าประโยชน์ โรเบิร์ต โอบเอนได้กล่าวตอบว่า “ประสบการณ์คงได้สอนให้ท่านเห็นแล้วว่า ผลที่เนื่องจากการมีเครื่องมือที่สะอาด จัดวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยนั่นบุคลากร และการมีเครื่องมือที่สกปรก ทึ้งเทอะไม่เป็นระเบียบนั้น ผิดแยกกันอย่างใด ถ้าการส่วนรักษาเครื่องมือที่ไม่มีชีวิตให้สะอาดเรียบร้อยนั้น ได้ทำให้งานดำเนินคล่องขึ้นและมีผลมากขึ้นแล้ว เหตุใดจึงไม่ควรส่วนรักษาเครื่องมือที่มีชีวิตจิตใจในหานองเดียวกันแล้ว ถ้ารักษาเครื่องมือที่มีชีวิตจิตใจนี้ให้สะอาดหมดจด ประคับประคองไว้เป็นอย่างดี ให้มีจิตใจผ่องใส ให้มีการกินอยู่เพียงพอเพื่อบำรุงร่างกายให้เหมาะสมกับงาน ไม่ให้บุคลากรหรือตัวที่นี่เสียก้อนเวลาอันสมควรแล้ว ก็ต้องมีนิรธรรมดาวอยู่อย่างที่เครื่องมือเหล่านี้จัดตั้งมีกำลังแรงและสมรรถภาพยิ่งขึ้น”

โอบเอนยังห่วงด้วยว่า แนวทางที่เขาได้ปฏิบัติต่อเด็กๆ ที่นิวนาร์ค จะกระตุ้นให้เจ้าของโรงงานอื่นๆ เอาอย่างเขา ดังนั้น การเผยแพร่แนวคิดและกิจกรรมของชาติอัลฟาร์ดังจึงมีความสำคัญ เขาได้เขียนหนังสือหลายเล่มที่สำคัญได้แก่ *The Foundation of Character* และ *A new View of Society* ซึ่งตีพิมพ์ใน พ.ศ.๒๓๑๙ และ พ.ศ. ๒๓๔๗ ตามลำดับ ในปีถัดมา โอบเอนได้ยื่นขอเสนอต่อรัฐสภาเรื่องปฏิรูปโรงงาน และมีส่วนผลักดันให้รัฐบาลออกกฎหมายควบคุมโรงงาน (Factory Act) เป็นครั้งแรกใน พ.ศ.๒๓๑๒ แต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของโอบเอนเท่าใดนัก เพราะกฎหมายมีการจำกัดการใช้แรงงานเด็กเพียงเล็กน้อย คือห้ามจ้าง

แรงงานเด็กที่มีอายุต่ำกว่าแปดปี และใช้บังคับเฉพาะโรงงานบางประเภทเท่านั้น

สืบเนื่องจากความผิดหวังในการพึงเครื่องมือของรัฐ ประกอบกับภาวะตกต่ำทางเศรษฐกิจและการร่วงงาน ชนชั้นแรงงานได้รับค่าจ้างต่ำและมีรายได้น้อย โอบเอนจึงหาทางออกโดยเสนอให้จัดตั้งชุมชนเล็กๆ ขึ้นเป็นหมู่บ้านสหกรณ์ ในรูปของสหกรณ์ผู้ผลิต หลักการของหมู่บ้านสหกรณ์นี้ คือความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในหมู่บ้านสหกรณ์ยังใช้ชีวิตร่วมกันในชุมชนอีกด้วย เขายังคง หมู่บ้านสหกรณ์ผู้ผลิตตั้งก้าวๆ ละผลิตตัวให้พอกความต้องการของสมาชิกและมีเหลือขายและเพียงพอที่จะเลี้ยงภาษีให้แก่รัฐบาลกลางด้วย ในหมู่บ้านสหกรณ์จะมีสันติภาพ ไม่มีอาชญากรรม ด้วยการจัดการสภาพแวดล้อมใหม่และการจัดการศึกษา สมาชิกสหกรณ์จะมีจิตใจที่ไม่เห็นแก่ตัว แต่เห็นแก่เพื่อนมนุษย์ผู้อื่นอยู่เสมอ ตัวอย่างที่นี่ชุมชนตามแนวคิดนี้ คือ นิวอาร์โนนี (New Harmony) ที่รัฐอินเดียนา สหรัฐอเมริกา ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๗ แต่ประสบความล้มเหลว หลังจากการไม่ลงรอยกันในข้อตกลงท้ายประการของบรรดาสมาชิก

ในการแลกเปลี่ยนนั้น โอบเอนเชื่อว่า جينตราเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการค้ากำไรซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรม ราคาน้ำหนึ่งที่เท่ากับต้นทุนเท่านั้นที่เป็นราคายุติธรรม และกำไรในสิ่งที่เป็นมูลเหตุอันสำคัญที่สุดของความบั่นป่วนทางเศรษฐกิจ การที่จะลบล้างกำไรนี้เสียก็คือ การยกเลิกเงินตราโดยใช้บัตรแรงงานแทน เพื่อแปลงแนวคิดไปสู่การปฏิบัติ โอบเอนได้จัดตั้งสถานแลกเปลี่ยนแรงงานที่ยุติธรรมแห่งชาติ ขึ้นที่กรุงลอนดอน เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๕ ดำเนินการในรูปแบบของร้านสหกรณ์ เพื่อเป็นศูนย์กลางให้สมาชิกนำผลผลิตจากผลงานของตัวเองแลกเปลี่ยนซื้อขายโดยจ่ายเป็นบัตรแรงงานแทนเงินตรา แต่ก็ล้มเหลวในเวลาต่อมาเนื่องจากหลายสาเหตุประกอบกัน เช่น สมาชิกไม่เชื่อสัตย์โดยเจ้าราคากิจการที่แท้จริง และนิสินค้าขั้นเริ่มเข้ามาจำหน่าย ผู้ที่ไม่ได้เป็นสมาชิกเข้ามาซื้อขายโดยเก็บกำไรซึ่งสูกแล้วนำไปขายแพงที่ร้านของตัวเอง

อย่างไรก็ตาม ความคิดของโอบเอนเกี่ยวกับร้านสหกรณ์ได้รับการปรับปรุงในเวลาต่อมา โดยเฉพาะด้วยความพยายามของผู้บุกเบิกแห่งนี้เอง รอชเดล โดยได้ริ่มขบวนการสหกรณ์ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๓๗๗ ซึ่งประสบผลสำเร็จอย่างดงาม และกลายมาเป็นแบบอย่างของสหกรณ์อื่นๆ ตราบทจนทุกวันนี้

ในบ้านปลายของชีวิต เมื่อโอบเอนจะเพลามีอลจากการปฏิบัติและทดลอง แต่ก็หายได้ลดลงในการเผยแพร่แนวคิดทางด้านสังคมนิยมแบบสماคอม รวมทั้งการเพียรพยายามแก่จริยธรรมล้วนๆ ทราบเจ้าได้ถึงแก่กรรมเมื่อ วันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๐๑

ศัพท์เศรษฐศาสตร์

co-operative : สหกรณ์

รูปแบบหนึ่งของหน่วยผลิตหรือองค์กรที่เกิดจากการรวมตัวกันด้วยความสมัครใจของบรรดาบุคคลที่มีอาชีพเดียวกันหรือทำงานอยู่ในหน่วยงานเดียวกัน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หน่วยผลิตดังกล่าวจะทำหน้าที่ในการรักษาผลประโยชน์ของบรรดาสมาชิกในด้านต่างๆ ผู้ที่รับผิดชอบในการดำเนินงานและจัดการ คือคณะกรรมการ ซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากสมาชิก สมาชิกคนหนึ่งจะมีสิทธิลงคะแนนเสียงได้เพียงหนึ่งเสียง ไม่ว่าจะถือหุ้นมากน้อยเพียงใด นอกจากสมาชิกจะได้รับประโยชน์จากการให้บริการแล้ว ยังได้รับเงินบันปันผลและเงินเคลื่อนที่ตามส่วนที่กำหนด สหกรณ์มีหลายประเภท เช่น สหกรณ์การเกษตร สหกรณ์ประมง สหกรณ์นิคม สหกรณ์ร้านค้า สหกรณ์ออมทรัพย์ และสหกรณ์บริการ

บุคคลแรกที่ทำให้คนทั่วไปรู้จักคำว่า "สหกรณ์" คือ โรเบิร์ต โอลเ溫 ชาวอังกฤษ ซึ่งถือได้ว่าเป็นผู้ให้กำเนิดการสหกรณ์ขึ้นในโลก และได้ชื่อว่าเป็น "บิดาแห่งการสหกรณ์" โดยโรเบิร์ต โอลเ温和ได้ให้ความสำคัญกับการสอนให้กรรมกรรู้จักการช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อจัดปัญหาความเดือดร้อนต่าง ๆ ซึ่งต่อมากรรมกรซึ่งกันเองได้จัดตั้งสหกรณ์เพื่อช่วยเหลือคนเดียว ประเทคโนโลยี ซึ่งมีรายได้น้อยและประสบปัญหาด้านการซื้อขายเครื่องอุปโภคบริโภคกันจำเป็นแก่การของชีพ ได้ทำแนวความคิดของโรเบิร์ต โอลเ温和 มาจัดตั้งสหกรณ์เพื่อช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยจัดตั้งเป็นสหกรณ์ร้านค้า มีชื่อว่า "ร้านสหกรณ์แห่งเมืองรอชเดล ประเทคโนโลยี" โดยจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๗๗ ซึ่งถือได้ว่าเป็นสหกรณ์แห่งแรกของโลก

สำหรับในประเทศไทยนั้น สหกรณ์แห่งแรกที่จัดตั้งขึ้นคือ "สหกรณ์วัดจันทร์ไม่จำกัดสินใช้" จัดตั้งขึ้น ณ ท้องที่อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก โดยจัดทำเป็นสหกรณ์ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๕ และต่อมาขบวนการสหกรณ์ในประเทศไทย

ไทยก็ได้ถือเอาวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ของทุกปี เป็นวันสหกรณ์แห่งชาติ และบุคคลซึ่งถือได้ว่าเป็นพระบิดาแห่งการสหกรณ์ไทย ก็คือ พระราชนรังษีธรรมหมื่นพิทยาลงกรณ์

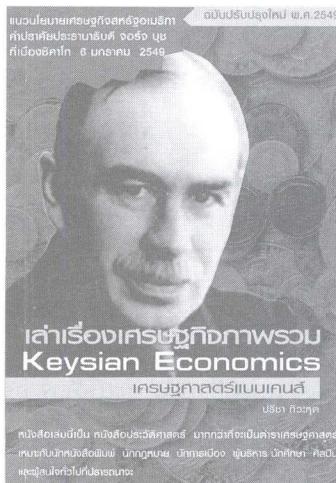
worker : กรรมกร

เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "คนงาน" หมายถึงผู้ที่ทำงานให้แก่บุคคลอื่น โดยได้รับค่าตอบแทนในรูปของค่าจ้าง ในความหมายแคบมักหมายเฉพาะผู้ที่ทำงานโดยใช้แรงกายเท่านั้น แต่ก็อาจใช้ในความหมายกว้างที่หมายรวมถึงผู้ที่ใช้ทักษะและความสามารถทางสมองหรือความคิดด้วยก็ได้ คำว่า "คนงาน" มักมีความหมายกว้างกว่าคำว่า "กรรมกร" เพราะคำหลังมักใช้ในกรณีที่บุคคลนั้นเป็นผู้ใช้แรงงานในภาคอุตสาหกรรมมากกว่า

working condition : เงื่อนไขในการทำงาน

เงื่อนไขหรือปัจจัยต่างๆ ที่คนงานจะต้องมีหรือได้รับเพื่อให้การทำงานดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลในขณะเดียวกันก็เกิดความสอดคล้องสบายนะและปลอดภัยแก่คนงาน อีกทั้งยังช่วยลดความสูญเสียที่จะเกิดขึ้นทั้งกับคนงานและนายจ้าง ตัวอย่างเช่น ระบบการป้องกันอุบัติภัยในการทำงาน อันได้แก่ สถานที่ทำงานที่มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ เครื่องจักรที่มีสมรรถภาพและปลอดภัย การสามใส่เครื่องป้องกันขณะทำงาน การติดตั้งลัญญาณเตือนภัย รวมทั้งเงื่อนไขอื่นๆ เช่น เวลาทำงานที่เหมาะสม เวลาพัก เป็นต้น เงื่อนไขในการทำงานนี้อาจจะถูกกำหนดโดยกฎหมายหรือเป็นความสมัครใจของนายจ้างในการปรับปรุงสิ่งต่างๆ ให้แก่คนงาน ด้วยความเชื่อที่ว่า เงื่อนไขในการทำงานที่ดีกว่าย่อมได้รับผลตอบแทนกลับมาด้วยขั้นตอนๆ ใจ และความจริงภักดีของคนงานที่มีต่อนายจ้าง

แบบหนังสือเศรษฐศาสตร์

ชื่อหนังสือ : เล่าเรื่องเศรษฐกิจการรวม **Keynesian Economics**

ผู้เขียน : เศรษฐศาสตร์แบบเคนส์

พิมพ์ : บริษัท กิวะทุต

พิมพ์ปี : แม่สุวรรณคิลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๔, ๒๕๕๙, จำนวน ๓๘๘ หน้า ราคา ๑๙๙ บาท

เมื่อเอ่ยชื่อถึงจ�名 เมอร์นาร์ด เคนส์ ท่านที่เป็นข้าประจำของวารสารเศรษฐศาสตร์ที่เคยอ่านคงล้วน “นักเศรษฐศาสตร์ที่ควรรู้จัก” คงพอจะนึกขึ้นໄไปได้บ้างว่า เคยได้อ่านชีวิตและผลงานโดยสังเขปมาแล้ว หนังสือที่ถือว่าเป็นผลงานชิ้นบรรลือโลกของเขาก็คือ *The General Theory of Employment, Interest and Money* (ทฤษฎีที่ไว้ไปเกี่ยวกับการจ้างงาน, ดอกเบี้ยและเงินตรา) ผู้อ่านท่านใดที่ครรภ์ว่าสาระสำคัญในหนังสือเล่มดังกล่าวเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับอะไรบ้าง หนังสือภาษาไทยชื่อ เล่าเรื่องเศรษฐกิจการรวม **Keynesian Economics** เศรษฐศาสตร์แบบเคนส์ ซึ่งเขียนโดย บริษัท กิวะทุต ผู้เคยผ่านการศึกษาเศรษฐศาสตร์ทั้งในเมืองไทยและเมืองนอกมีองค์ความรู้แล้วอาจช่วยให้ความกระจ่างแก่ท่านได้ เพราะหนังสือเล่มนี้เป็นการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจมหาชน (หรือที่ผู้เขียนเรียกว่าเศรษฐกิจการรวม) ตามแนวความคิดของ จ่อน เมอร์นาร์ด เคนส์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษผู้ปฏิวัติแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์คนสำคัญคนหนึ่ง จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ ก็คือ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเศรษฐกิจในภาพรวมได้ดีกว่าการอ่านตำราเศรษฐศาสตร์ทั่วไป เพราะเขียนโดยใช้ภาษาพูด อ่านแล้วสนุก แฉมยังได้สุ่วไว้เป็นตอนๆ และมีใบแทรกและรูปประกอบเพื่อให้ความรู้เสริมเป็นเรื่องๆ ไป ช่วยเพิ่มเติมรูปภาพในการอ่านให้มากขึ้นอีก

กรุณาระบุ

ในราชกิจจานุเบกษา

ทบทวนมหาวิทยาลัย

ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน

ใบอนุญาตที่ 2/2521

ไประชณีย์หน้าพระลาน

เหตุขัดข้องนำจ่ายผู้รับไม่ได้

- 1. จ่าหน้าของไม้ชั้ดเงิน
- 2. ไม่มีเลขที่บ้านตามจ่าหน้า
- 3. ไม่ยอมรับ
- 4. ไม่มีผู้รับตามจ่าหน้า
- 5. ไม่มารับภายในกำหนด
- 6. เสิกกิจการ
- 7. ย้าย ไม่ทราบที่อยู่ใหม่
- 8. อื่นๆ

ลงชื่อ